

PASTOREN

Forfatter: Poul Erik Larsen

Publiceret: September 2005

Kopiering og uddrag fra denne tekstudgivelse
må kun finde sted med forfatterens skriftlige tilladelse.
Teksten er ophavsretligt beskyttet ifølge lovgivningen.

Publiceret på <http://www.fyldepennen.dk> - Fyldepennen.

1127945018-26947

For styrmanden var en dårlig start på dagen. Først blev han uvenner med kæresten fordi han først kom hjem hen på morgenstunden med en tyve hestes brandert, efter at kæresten var gået på arbejde faldt han i søvn igen og vågnede nu langt op af formiddagen. Han skulle møde på rederikontoret for at aftale ny udmønstring, dette kom han selvfølgelig for sent til, og bjærgede sig nok en skideballe af rederen, den skibsreder havde nu heller ikke sans for livets genvordigheder, og mente at et bedre liv uden sprut og i særdeleshed uden kvinder, måtte være det næste store projekt hans stakkels styrmand passende kunne sætte i gang.

Dette blev nu indledningen til en halv times forelæsning, om et anstændigt forhold til sin reder, om hvor lidt samme brød sig om, at blive forstyrret klokken elleve om aftenen af en meget beruset styrmand, der absolut måtte have tusinde kroner på forskud, da han desværre var kommet til at lave en regning på værtshuset og nu var en taxa så på vej efter pengene, det går kun denne ene gang min herre, en skibsreder har vel også krav på lidt frihed, eller hvad? Eller styrmanden husker måske da skibet var på værft? Nu var det ikke just værftet der optog den herre, eller husker jeg måske forkert, jeg er nu helt sikker på det var dig, min herre, jeg personligt måtte hente på værtshus hvor jeg fandt den herre, sovende på en hylde i baglokalet og efter en længere diskussion måtte bringe ombord for at starte hjælpemotor og fandeme også måtte bringe tilbage på værtshuset igen fordi herren trods alt havde fredag.

Nå, men efter omtalte halve time, tre kopper sur kontorkaffe, man turde sgu ikke spørge om rederen gav en bajer, og lovning om at være klar til udmønstring om en uge, slap styrmanden endelig ud af rederens domæne. Nu skulle det gøre godt med en bajer, til at dulme tømmermændene med, de havde rigtigt muntret sig under besøget på kontoret, så styrmanden satte nu kursen mod stamværtshuset, og dette uden at deviere fra kursen.

Vel omsluttet af Rysborg's, sikker favn, Rysborg var navnet på stamværtshuset, og den første bajer skyllet ned, kunne styrmanden begynde at se alvorligt på den nye dag, et blik på servitricen sagde ham, han nok ikke var den eneste der sloges med tømmermænd, men hun havde også været med på galejen sidste nat, så de blev enige om at et par Gammel Dansk nok ville være på sin plads.

Efter endnu et par af disse, kom "snesejleren" ind, han havde været en tur på havnen for, som han sagde, man har godt af lidt frisk luft, men han så nu ikke ud til det var det han fik mest af.

Senere kom Ernst og Per, så var ganget samlet igen, og snakken gik frem og tilbage. Per havde også været oppe på rederikontoret, men da det nu var lidt op af dagen, havde skibsrederen været mere medgørlig, ja næsten i godt humør.

Det tror da fanden, med den skideballe jeg fik tænkte styrmanden, men han skulle dog nok dy sig for at berette nærmere, om hvad der var blevet talt om tidligere på dagen. Per fortalte nu, han skulle ud med samme skib som styrmanden, så de måtte nok snart til at tænke på at slå proppen i for denne gang, men et par afsejlere skulle de da nok kunne tillade sig.

Der blev nu drukket og fortalt historier en tid, alle havde lige en ren og skær sandhed som skulle fortælles, at det med sandsynligheden i det fortalte, var så som så, gjorde det ikke mindre spændende, men efterhånden ebbede det ud med nye historier, man havde gået på land for længe og havde ikke rigtigt oplevet noget, de andre ikke vidste på forhånd, hvordan skulle det for resten kunne være anderledes, det eneste tidspunkt ganget ikke var samlet på, var

når de en sjælden gang var hjemme og sove, og selv her skete det ikke så sjældent, når man vågnede op, sad tit en af makkerne og sov i en stol, han var ikke nået ud af døren før trætheden overmandede ham.

I stedet gik man nu over til at raffle, der blev raflet "løgn", det var de alle gode til, og når servitricen havde tid, deltog hun gerne.

Det var nu blevet et godt stykke op af dagen, raflingen gik lidt trægt og sulten begyndte at melde sig, man kunne ikke rigtig tage sig sammen til at gå hjem og få noget at spise, det var også kedeligt at spise hjemme alene, kun Ernst var gift, men han skulle afgjort ikke hjem til "madammen", så var der lukket for mere udgang i dag, og det var en for ham ulidelig tanke, at skulle underholde hende resten af dagen, så hellere sulte.

Men så galt skulle det ikke gå, man blev enige om at raffle om, hvem der skulle gå efter smørrebrød, det blev styrmanden der tabte. Lige inden han gik, kom der to fremmede ind og satte sig ved nabobordet, et par store fyre, sikkert fiskere eller søfolk, ellers var der ikke andre i lokalet, det var midt på ugen og som sagt tidlig på dagen endnu, så servitricen syntes det var en god ide med et stykke smørrebrød.

Da styrmanden kom tilbage med smørrebrødet, hilste de to fremmede meget venligt på ham og stak hovederne sammen i hviskende samtale, det lagde styrmanden nu ikke så meget mærke til fordi Per forlangte en forklaring på, hvorfor det skulle tage så lang tid at hente et par stykker smørrebrød?

Styrmanden forklarede at slagteren da skulle have tid til at smøre brødet, - ja, sagde Per, - og du skulle have tid til et par bajere på beværtningen på hjørnet, men ok hvis selskabet keder dig kan du jo bare skifte værtshus. Styrmanden måtte indrømme, at en enkelt bajer var det blevet til og slap for yderlig brokkeri ved at give en omgang snaps til maden, som i mellemtiden var kommet på bordet.

Da maden var spist og skyllet behørigt ned med diverse snapse og øl, henvendte den ene af de fremmede sig og undskyldte så mange gange, men han ville gerne have lov til at give en omgang. Det var der straks stemning for, de fremmede blev inviteret hen til bordet, der var jo ingen grund til at de skulle sidde for sig selv, når der nu ikke var flere gæster.

Styrmanden lagde godt mærke til at makkerne sad og grinte fjollet, men tog sig ikke nærmere af det, de fremmede viste sig at være færingere, henholdsvis skipper og maskinmester fra en stor trawler der lå på værftet, de hilste pænt og gav hånd hele vejen rundt bordet, særligt hilste de på styrmanden, og skipperen sagde, - at det var dejligt at se en så menneskelig præst, en præst, der også turde vise sig blandt folket, andre steder end i kirken.

Styrmanden studsede godt nok lidt over den svada, men i sin lidt omtågede tilstand lagde han nu ikke mere i det, færingere er jo et lidt mærkeligt folkefærd, sådan temmelig gudfrygtig, så det var nok et eller andet ritual de havde, det kom ikke ham ved, han var mere interesseret i om de ville raffle, noget skulle de jo fordrive tiden med.

Det ville færingerne godt, men de var lidt tilbageholdende, for var det nu også passende, når der nu var en præst til stede? Hvad fanden mente styrmanden, her er sgu ingen præst, ej heller fanden, så lad os så komme til at raffle.

Begge færingere så meget betaget ud, som de sagde - forstod de godt at en præst også skulle slappe af fra den gejstlige gerning en gang imellem - så kom bare frem med bægerne.

Der kom gang i bægerne, og der blev fyldt godt i glassene også, så stemningen blev hurtig lystig. På et tidspunkt

var styrmanden og Ernst på toilettet, og styrmanden sagde at han mente de to færing var gode nok, men de virkede nu lidt skinhellig med deres præstekævl, nu kunne Ernst ikke holde masken mere, men var ved at omkomme af grin.

Han fik dog fortalt styrmanden at medens han havde været efter smørrebrød, havde den ene færing spurgt efter hvor de kunne finde sømandskirken, de ville nemlig gerne veksle et par ord med præsten.

Per havde straks anet sjov i gaden, så han havde fortalt ham, at det var sømandspræsten der lige var gået, men de kunne være helt rolige, han var bare gået efter smørrebrød og det var hans fridag, hvis de havde lidt tålmodighed, kunne pastoren sikker overtales til at tale et par ord med dem senere, men de måtte endelig ikke presse for hårdt på, for pastoren kunne godt blive lidt pirlig, når det nu var hans fridag.

Styrmanden syntes absolut ikke det var særligt sjovt, og ville fortælle færingerne at han sgu ikke var præst, men det kun var noget de andre havde fundet på, sådan noget pjat. Her fik Ernst dog hurtig slået en klo i ham, han ville da for fanden ikke ødelægge færingernes dag af, nu havde de endelig fundet en pastor, de kunne se op til, en som åbenbart passede dem udmærket, nej, nu havde han sgu bare at spille rollen til ende, det kunne de jo få meget sjov af, og færingerne så de nok ikke igen, og i styrmandens beduggede tilstand indvilligede han i at forsætte, men de andre havde nu også bare at spille med.

Raflingen ved bordet forsatte, styrmanden opdagede på et tidspunkt at "snesejleren" snød, og nu mente han at det var på tide at leve rigtig op til sin nye rolle. Han stoppede spillet, kiggede meget alvorligt på den stakkels "snesejler", og spurgte om det var takken for, at han, en gejstlig præst, der tog sig af de arme søfolk når de var på land, at de ikke faldt i fristelse til druk og andet djævelskab, at han, der for at kunne lede dem på rette vej selv var nødt til at opholde sig på steder som dette og deltage i spil og drikke sammen med dem om end han holdt igen, netop for at kunne lede dem.

Her faldt der en bemærkning fra servitricen, hun mente sgu ikke der var nogen af de tre kumpaner der havde noget at lade hinanden høre af, Ernst fik hende hurtigt stoppet, sæt hun gik hen og røbede det hele, nu det lige gik så godt.

"Snesejleren" så meget brødebetyngt ud, og forklarede at han sandelig ikke snød, men det var et uheld at terningen blev vendt med tommelfingeren, og dette skulle aldrig ske igen. Styrmanden var nu ikke sikker på hvordan man greb en sådan helligbrøde an, men lod sig dog forsone med at en omgang gammel dansk uden for spillet nok kunne være bod for det skete, men han forlangte også, at den arme synder havde at indfinde sig i sømandskirken for yderlig at vise sin anger.

Færingerne var meget betaget af oprinet, se her var en præst, der efter deres mening havde den rigtige indstilling til sit kald, han kunne både være med ved bordet, og så sandelig både sætte en synder på plads, og også tilgive, det var noget man kunne forstå. Deres egen præst hjemme i bygden kunne slet ikke hamle op med sømandspræsten, godt nok kunne deres præst nok tage en snaps sammen med dem, men det skulle foregå meget diskret, og hvis det endeligt lykkedes dem at drikke præsten fuld, skældte deres kvindfolk dem huden fuld og de havde en værre ballade lang tid fremover.

Da alle ved bordet efterhånden var blevet temmelig bedugget, det kneb med at se terningerne, meldingerne var mildest talt blevet lidt uklare, blev man enige om at indstille spillet midlertidigt. Færingerne ville gerne have

deres nye venner med en tur ned ombord på deres skib, resten af besætningen kunne nok have godt af at møde pastoren, som de nu kaldte styrmanden, og de tre venner skulle selvfølgelig også med, så alle blev enige om at hvis et passende transportmiddel kunne fremskaffes ville det være fint.

Der blev arrangeret en taxa og alle seks drog nu til værftet, ved porten ville portneren vide hvad dette lystige selskab skulle på værftet, men han opgav hurtigt at få noget fornuftigt ud af forsamlingen og da han havde fået bekræftet, at færingerne hørte til på trawleren, fik de lov at komme ind på værftet.

Portneren havde dog lidt besvær med at forstå al den snak om sømandspræsten, men som han tænkte, færing er nogle løjerlige mennesker både temmelig tørstige, men også meget religiøse, så det skulle ikke undre ham at de havde en sømandspræst ombord. Ham kunne de fire lokale søfolk nok have godt af at møde, dem kendte han nemlig af omtale og det var ikke ligefrem skriftens ord der trykkede dem. Ombord på trawleren havde man nu ikke siddet og kedet sig, da selskabet kom ned i messen var et større gilde i gang, og de ny ankomne faldt hurtigt ind i rytmen, dog blev der lidt tavshed, da skipperen præsenterede besætningen for sømandspræsten, denne tog det nu meget roligt og sagde, at der i hans store bog ikke stod noget om at menigheden ikke kunne more sig, og når menigheden ikke kom til præsten, måtte præsten jo komme til menigheden.

Denne bemærkning fik alle til at mene, det var en af de rigtige præster de her var i selskab med og den lystige stemning fortsatte. Efterhånden som der kom flere flasker på bordet, blev stemningen derefter alle var for at sige det mildt, ved at være godt visne og pastoren ikke mindst. Skibets kok havde fra starten været lidt skeptisk overfor pastoren, han kunne ikke rigtig tro at styrmanden virkelig skulle være den sømandspræst han udgav sig for og mente at han skulle bevise det.

Så han hentede nu sin bibel og forlangte at styrmanden skulle holde andagt, se nu var gode råd dyre både styrmand og vennerne var klar over at hvis færingerne fandt ud af hvordan sagerne hang sammen ville der blive ballade, det ville nok ende med en røvfuld og det var de absolut ikke interesseret i.

Men selv om styrmanden var fuld som en katolsk pater ved midnatstid, rejste han, sig greb bogen og påråbte sig stilhed under andagten. Alle tav, dog var der en enkelt der var faldet i søvn, så en let snorken lød, dette var dog ingen hindring for styrmanden, han begyndte nu at messe med høj stemme og på et sprog ingen forstod, men alle lyttede. Efter nogen tid slog han over i forståelig dansk og til vennernes store forundring begyndte han at citere noget, som de nok mente havde med Biblen at gøre, dog var de ikke sikker, det var længe siden de havde hørt om Johannes der gik på vandet og som blev slugt af en hvalfisk, eller om Jesus der kom til fest, kun medbringende en kande vand, men på en eller anden måde fik den byttet med en flaske gammel dansk.

Under denne seance var der et par stykker til der var faldet i søvn, der i blandt kokken, men en flad hånd i bordet fik folket op på mærkerne igen og alle syntes at det var en fin prædiken og selv kokken måtte bøje sig, de havde så sandelig fået besøg af en rigtig præst.

Styrmanden så helt saglig ud som han stod der i sin store brandert, han var helt svedig og meget tørstig og først nu opdagede han, at Biblen han stadig stod med opslået i hånden, var skrevet på færøsk, han forstod ikke et kuk af det der stod på siden. Han skyndte sig at ligge den væk før nogen opdagede den, og samtidig takke skipperen ham så overstrømmende for den fine prædiken han havde holdt, han ville nu have kokken til at diske op med mad, og der opstod en større diskussion og her så "snesejleren" en chance for at få hevet styrmanden med ud på gangen. Herude sagde "snesejleren" at nu var det vist på tide de dampede af, godt nok havde de det sjovt, men det

kunne nemt vende og så var fanden løs i laksegade, så han ville mene det nu var tiden til at pastoren gav en sidste nadver og de klogelig gik i land.

Den færøske skipper ville ikke høre tale om at slutte festen, nu var de lige kommet så godt i gang, men styrmanden og vennerne fik ham ligegodt til at indse at i morgen er der atter en dag og de kunne jo ses igen. Efter endnu et par genstande gik vennerne i land og fandt frem til porten, her fik styrmanden portneren til at skaffe en taxa, for nu ville han sgu hjem, han skiltes med vennerne der ville videre i byen, han kom også hjem, men så slukkede lampen og han huskede ikke mere.

Næste morgen var meget slem for styrmanden, han vågnede meget sent, tømmermændene var forfærdelige og han huskede ikke ret meget fra aftenen før, men dog, at han og vennerne havde været ombord på et færøsk skib, men hvordan han var kommet hjem og hvornår, det var der ingen erindring om. Efter en hurtig "liverpooler", en halv liter mælk, der truede alvorligt med at komme tilbage som smør, var han klar til at se verdenen i øjnene, selv om det var en pine bare at holde hovedet oppe, var han nød til at skulle på Ryesborg for at finde ud af hvad de havde lavet i aftes. På vejen prøvede han at huske noget, han syntes at kunne erindre noget om en præst men var ikke sikker på det ikke var noget han havde drømt.

Da han kom ind på værtshuset var vennerne der allerede, også de havde et hold tømmermænd der var stor nok til at bemane hele handelsflåden med, men servitricen grinede som en flækket træsko og ønskede pastoren en rigtig god morgen og spurgte til hans velbefindende.

Han fandt dog ikke denne omsorg velplaceret, og bad hende i stedet sørge for at de alle fire fik noget at reparere med, det kunne vennerne godt tilslutte sig. Efter nogle Gamle Danske og en bajer fik de igen talens brug, og styrmanden begyndte langsomt at fiske efter hvad de dog havde lavet i aftes, der kunne give dem en sådan gang fuldesyge.

De andre huskede heller ikke helt klart alt hvad der var sket, men efter hånden fik de dog lidt styr på det, og servitricen kunne også bidrage en del til sagens opklaring, for de tre venner var vendt tilbage til værtshuset, og efter deres beretning havde de ikke kedet sig, og hun var ikke rigtig sikker på at det de havde fortalt var i overensstemmelse med sandheden, for det lød mildest talt lidt utroligt. Efter nogen tid, og med indtagelse af diverse midler mod fuldesyge, altså en flok bajere, suppleret med diverse Gamle Danske, begyndte hukommelsen langsomt at vende tilbage, jo mere der kom for dagens lys, jo mere morede vennerne sig og styrmanden blev lidt tavs, han kunne ikke rigtig se det morsomme i det de havde lavet, sæt nu færingerne fandt ud af sagens rette sammenhæng, så var det nok ikke så sjovt.

Medens vennerne døjede deres kvaler, ringede telefonen, da servitricen havde talt lidt, spurgte hun højt, om sømandspræsten var tilstede. Styrmanden var nær faldet ned af barstolen, og alle vennerne gjorde tegn til hende, at det var han absolut ikke. Da hun var kommet sig over det latteranfald hun fik, da hun havde lagt røret på, kunne hun fortælle at det var skipperen nede fra den færøske trawler der havde spurgt efter sømandspræsten, men da denne ikke var tilstede, ville han træffe ham i sømandskirken senere på dagen, og ville så samtidig bestille bord til sin besætning og forhåbentlig også sømandspræsten og hans venner til om aftenen.

Der blev tavshed i den lille cafe, gode råd var dyre, og styrmanden tænkte så godt som hovedets tilstand nu tillod, man blev enige om at det nok var nødvendigt at holde lav profil den sidste tid inden styrmanden og Per skulle

rejse, så denne dag måtte så blive afslutningen for denne hjemme periode for vennerne, som Per så rigtig sagde - der er jo ingen grund til at udfordre skæbnen og de færing er nu temmelig store.

Der blev ønsket god tur og servitricen lovede at kontakte dem, hvis det skulle vise sig at færingerne tog af sted først.

Da styrmanden kom hjem, var det helt uvant at være hjemme sådan midt på dagen, men han bestemte sig for at overraske kæresten med kaffe, når hun kom hjem fra arbejde og han nåede det næsten. Da hun trådte ind af døren stod han netop med kaffekanden i hånden, hun så meget forbavset ud og udbrød - sig mig, er du blevet hellig her de sidste dage. Nu havde han ikke kanden i hånden mere, den lå på gulvet i tusinde stykker.